

1116 – 16. november

Han som ble gitt for våre synder, og som ble oppreist til vår rettferdiggjørelse. Rom 4: 25.

Dette skriftstedet har Luther kalt «knippet som sammenfatter hele den kristne troen».

Derfor satte han også dette skriftstedet som overskrift over De schmalkaldiske artiklene, og la det til grunn for «den første og viktigste artikkelen, som ingen kristen kan vike fra eller slå av på om så himmel og jord og alt annet styrtet sammen».

Dette skriftstedet har apostelen formulert i stor dysindighet. Derfor krever det også av oss en dyp utleggelse. Som allerede sagt, inneholder dette i en sum de store grunnsannhetene i Kristi forsoningsverk. Og spesielt formuleringen her er det all grunn til fordype seg i.

Apostelen sier at Kristus ble gitt for våre synder, og oppreist til vår rettferdiggjørelse. Når han setter opp mot hverandre «gitt» og «oppreist», skjønner vi at med ordet «gitt», menes: overgitt til døden.

Vi vet at Skriften over alt ellers framstiller Kristi død som grunn for vår rettferdiggjørelse, og at hans soningsverk dermed virkelig var fullbyrdet. Som også Kristus viste da han ropte ut på korset: «Det er fullbrakt!» Men da er det jo litt merkelig, som vi må studere nærmere, hva apostelen her kan mene, når han sier at Kristus ble gitt for våre synder, og oppreist til vår rettferdiggjørelse.

Meningen er uten tvil denne: I sin død bar Kristus på synden. All verdens synd var lagt på ham, som han betalte med sitt liv. I sin oppstandelse var han som vår stedfortreder rettferdiggjort og «førte fram en evig rettferdighet» og et evig liv.

I sin død ble han «gjort til synd for oss». Og løste oss da fra syndens skyld og lovens forbannelse, ved at han tilfredstilte det guddommelige rettferdighets-kravet; å lide den døden som var syndens lønn.

Og hans oppstandelse ble rettferdighetens og livets seier over synden og døden. Det var kronen og seglet på hans fullbyrdede soningsverk overfor alle mennesker og åndsmakter.

Som vår mellommann og stedfortreder, den andre Adam, hadde han tatt på seg å svare for alle våre synder, lide for vår fortjente straff, og fullbyrde det den guddommelige strafferettslige rettferdighet krevde.

Alt dette fullbyrdet han da han gav seg selv som et offer, og gjenløste oss med sitt blod.

Men med sin oppstandelse har han ikke bare gitt alle mennesker et bevis på at han led og døde som hellig og Guds Sønn, for andres synder, og ikke for noen skyld hos ham selv. Men også at den godtgjørelse for våre synder som han hadde påtatt seg, var fullkomment godkjent av Faderen.

Som Skriften også sier; at han er «gjort levende i Ånden», og dermed også «rettferdiggjort i Ånden». D. v. s. frikjent fra all den skyld og straff og dom han som menneskenes stedfortreder hadde tatt på seg.

Kristus var altså så fullstendig vår stedfortreder overfor Guds dom, som om hele menneskeheten har gjort og lidd det han gjorde og led, «og vi har avklart dette med oss selv at når en er død for alle, da er de alle døde».

Men da gjelder dette også hans oppstandelse. I Guds øyne var vi alle med i hans oppstandelse. Slik at han stod opp rettferdig for alle, som om vi alle hadde stått opp rettferdige. Derfor kalles han også: «Herren, vår rettferdighet».

Og derfor er også Kristi oppstandelse den egentlige grunnen for vår rettferdiggjørelse. Det er nok ganske sikkert dette apostelen har villet ha fram med denne formuleringen; at Kristus ble «gitt for våre synder, og oppreist til vår rettferdiggjørelse».

Men ved sin oppstandelse har Kristus også trått inn i det evige presteembete, der han bestandig «er for Guds åsyn for vår skyld». Han er der i vårt sted, «den rettferdige for de urettferdige». «Vi har en slik yppersteprest som satte seg ved høyre side av Majestetens trone i himmelen, og som gjør prestatjeneste i helligdommen og i det sanne tabernaklet».

«For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som er gjort med hender, som er et bilde av den sanne helligdom, men inn i selve himmelen, for at han nå skal være for Guds åsyn for vår skyld».

Merk dette! at «han nå skal være for Guds åsyn for vår skyld». Dette er i sannhet vår fullkomne rettferdighet overfor Gud! Og hva hører vi her? Er Kristus virkelig for Guds åsyn for oss? Er dette sant? Da har vi nok større verdi i Guds øyne enn vi hadde tenkt. Da eier vi sikkert nok en stor og fullkommen rettferdighet i hans øyne.

At Kristus alltid er i vårt sted framfor Faderen, og utfører sin ypperste- prestlige gudstjeneste for oss, – det er, gjentar vi ennå en gang –, i sannhet vår fullkomne rettferdighet.

Slik framgår det klart at vår rettferdiggjørelse på alle måter har sin grunn i Kristi oppstandelse.